

V tisk. četrtlet in soloto
 shaja in velja v Mari-
 boru brez pošiljanja na
 lom za vse leto 8 gl. — k.
 za pol leta . . . 4 . . . — k.
 za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:
 za vse leto 10 gl. — k.
 za pol leta . . . 5 . . . — k.
 za četrt leta . . . 2 . . . 60 . . .

Vredništvo in opravištvo
 je na stolnem trgu (Dom-
 platz) hiša št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
 Za navadno dvestopno
 vrsto se plačuje
 6 kr., če se tiskano 1krat,
 5 kr., če se tiska 2krat,
 4 kr., če se tiska 3krat.
 Veče prispevke se plaču-
 jejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati
 kolek (atempelj) za 30 k.

Rokopisi se ne vračajo,
 dopisi naj se blagovoljno
 frankujejo.

Učimo se od Čeho-Slovanov!

II.

Naj veče hvale vreden se mi zdi česko-slovanski dijak. Naša slovenska mladež mi ne bo zamerila, če ji ga v izgled postavim kakor vzor pravega dijaka. Česki dijak pozna svojo imenitno nalogo. On vé, da mu je pred vsem treba, izuriti se v vseh vednostih za svoj izvoljeni stan, da bode dostojen ud človeške družine. On pa tudi vé, da mora in da bo moral zmirom stati v prvi vrsti tih, kateri se poganjajo za blagor domovine, da bo moral braniti z orožjem svojega uma najsvetejši zaklad, svojo narodnost in vedno biti na straži proti hudobnim naklepom in napadom silovitega tujca. On vé, da bode tudi on nekdam med voditelji svojega naroda, da ga vodi k vedno večji omiki in blagostanju, in ga ne zapeljuje na krivo pot. Za to nalogo se resno pripravlja. Česki dijak je jako marljiv. Svoje kolegije vestno obiskava, ostali čas samega sebe ali druge uči, ali pa se najde v akademickem študentskem spolku (akad. bralno društvo) čitajoč časopise in knjige, katerih ima praški akadem. čten. spolek blizo 12,000 v svoji lastni knjižnici. Komaj, da si dijak zvečer privoščí eno ali dve uri za počitek in sprehod. Razsajanje in pijančevanje, navadno pri „burskih“ se studí českemu dijaku, ker ima zmirom pred očmi svojo sveto nalogo, biti neprestrašljivemu brambovcu svojega naroda in njegovih pravic. Čehi torej lahko pravijo: naša mladež je naša nada!

Tudi mi Slovenci stavimo in moramo stavljati največi svoj up na mladež, in ta up nas ne bo prevaril. Tudi naši slovenski dijaki so prav marljivi, se vestno pripravljajo za svoj prihodnji stan, in če oziroma narodnosti niso vsi tako zavzeti in navdušeni, kakor česko dijaštvo, so temu najbolj krive zunanje neugodne okolščine, ktere so nam vsem dovolj znane. Naši dijaki nimajo nobenega narodnega centra, raztrošeni so po raznih vseučiliščih; Praga je preddaljena, in da odkrito rečem, predraga, da bi brez izdatne podpore tje moglo se podati večje število naših dijakov. Narodni jezik se le malo in večidel neobligatno uči po gimnazijah slovenskih dežel^{*)}, na vseučiliščih pa se še huje zanemarja. Naši dijaki se torej morejo izuriti v domači besedi le po lastnem trudu, po samouku. Tem veče hvale so vredni, da vkljub vsem tem oviram ne opešajo v delavnosti: oni ostanejo zvesti sinovi svojega naroda, kateri stavi na njih svojo nado.

Druga lepa lastnost Čeho-Slovanov je njih zmernost in treznost. Po pravici rečem, da pri vseh teh veselicah v Pragi, pri katerih se je vendar vdeleževalo blizo 300.000 ljudi, tudi pozno po noči nisem videl pijanega človeka. Res, da tam nimajo okus-

nega, sladkega vinca, in kar ga je, se toči po tako visoki ceni, da ga navadno nihče ne pije. Pa česko pivo je tem bolje, vsaj jaz še nisem nikjer vžival take zdrave in okusne pijače in tudi cena je običajnemu (navadnemu) prav nizka. Pijančevanja na Českem ne poznajo, oni pijejo le toliko, kolikor jim je treba, da si žejo gasé. To je seveda relativno. Vsak pijanec trdi, da ga le strašna žeja prisili k pijači. Pijančevanje, hvala Bogu, tudi pri nas na Slovenskem začenja ponehavati, pa dokler ne pridemo do tej zmernosti in treznosti, po kateri se Čehi odlikujejo pred vsemi Slovani, bo zmirom pešal naš gmotni in dušni napredek. „Kdor zmerno živi, dolgo živi!“ si telo prihrani zdravo in krepko, v zdravem telesu pa so tudi dušne moči bolj razvite, misli jasne, značaj se vtrdi in človek, svest si svojih namenov, postopa pogumno, ter se ne da podkupiti in zapeljavati po sredstvih, po katerih se lové mehkužni, brez značajni ljudje.

Delavnost in treznost: to sta taista dva glavna faktorja, ktera sta česki narod povzdignila do sedanje višine, in ktera se morata tudi pri nas južnih Slovanih še globokeje vkoreniniti, ako se hočemo kedaj izkoptati iz sužnosti in priti do svobode in blagostanja.

Da so Čehi svobodoljubni, to kaže vsaka stran njihove slavne zgodovine, in kakor so nekdam, ko so še v dušni temoti spali vsi evropski narodi, Čehi prvi povzdignili prapor svobode osebe in vesti, in skozi stoletja se bojevali za naravne pravice človeštva, tako stojijo tudi zdaj sopet na čelu povsod in zmirom v boji za pravi napredek, za svobodo in resnično samoupravo. Menda nikjer ne čuvajo tako oestro nad svojimi pravicami, kakor na Českem. Vsaka najmanjša srenja opravlja sama vsa svoja opravila in Bog vari, da bi se vtikal birokratizem v srenjske zadeve; tekoj dobi svoje napotilo, da ga mine vse veselje srenjam zapovedovati. Po tem potu se vzbuja občanski duh, ljudje so prisiljeni sami premišljevatí in sami si pomagati v vseh splošnih zadevah, se vadijo parlamentarizma in vzajemnega delovanja, in se potem tudi pri vseh političnih vprašanjih vedó obnašati, da se lahko nad njimi vzgledujejo najomikaniši narodi. Na Českem ni taka navada, da bi srenjski župan zavolj vsake malenkosti letaval k g. vorsteherju. Če že pride v c. k. uradnike, najbrže to stori, da brani pravico samouprave svoje srenje, od ktere si ne da pičice odtrgati. Zato pa tudi birokratizem nima ne najmanjšega upliva pri volitvah, postavim, za okrajni ali deželni zbor. Enoglasne volitve so na Českem kaj prav navadnega, in ne morebiti od narodne stranke posiljene, ampak izvirajoče iz vseskozne politične dozorelosti.

Ni ga iskrenejšega rodo- in domoljuba nad Čehoslovana. V ljubezni do svojega naroda, do svoje domovine stri-

Listek.

Listi iz bele Ljubljane.

IV.

(Veliki možnar in njegovi kanonirji; nov strelivni prah; translajtanska beračija v Cislajtanciji; okolica ljubljanska in vodeničen feuilletonist.)

Drugi del zgodovinske znamenite bitke pri Ježici je končan! Strašni možnar, imenovan „promemoria“ je počil, ali je pa ktereга zadel, to je drugo vprašanje. Zdi se nam, da je moral kanonirje same nekoliko osmiliti, ker se kaj klaverno držé, odkar so prišli nazaj od znamenitega romanja na Dunaj, kamor so peljali ta velikanski možnar, da bi na en udarec iz njega uničili vse Slovenstvo na Kranjskem. Toda možnar je počil, ko je zažgal kanonir Turniček z ognjenim jezikom s pripomočjo kanonirjev Kluna, Drehohrja in Derpina strelivni prah sestavljen iz laži in obrekovanj, grom njegov se je komaj slišal v najbližji okolici, na Kranjskem pa nismo čutili nikakoršnega potresa pri tej priliki. Zmagonosno so peljali izbranci od tistih 25 kanonirjev, ki so tirali enak možnar do deželnega predstojnika, ta „original“ na Dunaj, ter pričakovali neizmeren vspeh od njega. Ali ko se je dim razkadil, stali so z dolgimi nosovi gledaje drug drugega, ter jo pobrisali lepo domu v nevarno Kranjsko deželo. Še dandanes pripoveduje eden teh kanonirjev, kako huda je bila ta pot za njega, kako trdo jim je hodilo, a kratka „das war eine verfluchte Tour“. Radi verjamemo, da ni kar meni nič tobi nič, peljati tako strašno pošast tako daleč, ter se producirati z

njo pred velikimi gospodi, s kterimi ni dobro češenj jesti, še manj pa možnarje spuščati pred njimi. Ali so ta „štuk“ pustili Dunajčanom za spomin, ali kaj so naredili z njim, to nam ni znano; mislimo pa si, da se še vedno tolažijo z mislijo, s časom spraviti skupaj zopet dovolj strelivnega prahu, da še enkrat zagromijo. Pridno zbirajo skupaj zrnca, in ko bo le enkrat tega količak skupaj, napravili bodo hitro po znanem receptu nov, še hušši strelivni prah, ter ga nabili v nov stroj, če stari ne bo več za rabo. Eno tako zrnce je tožba enega pred omenjenih kanonirjev, ki stanuje v Gradišči. Ravno prišedši iz težavnega potovanja domu, motilo ga je vriskanje in petje v tako potrebnem ponočnem pokoji. Kako je tudi moralo biti tisto noč v njegovi najbližnji soseski ženitovanje, veselje, ko je on žalostno premišljeval nesrečni konec te ekspedicije. Hitro se razjezi ter piše dolgo pritožbo v „Laibacherco“, v kateri se grozi nad ponočnim razsajanjem, ter posebno povdarja, da se „slovenski“ preklinja in gromovito „živio“ kliče. Aha, so pa že sopet ti slovenski divjaki in suroveži, ki mrim ljudem ne dajo spati! Drugi dan pa „tetka“ sama pripoveduje, da je pri tej priliki hrup in vriš zato dalje trajal v tihí noči, ker se je praznovalo ženitovanje v neki krémi, in se moralo potpeti pri tacih prilikah. Tudi mi nismo prijatelji ponočnega hrupa, pristavljati pa moramo, da ravno v Gradišči sliši se dosti „nemškega“ razsajanja. So li za taki hrup tega gospoda ušesa gluha? Presmešno je res iz tacih stvari kapital delati in jih enostransko rabiti! Kaj se godi v Trstu ali Gorici, in nikoli se ne sliši, da bi stranke rabile take prikazni za se; se vé da našim liberalcem je vse dobro, da le morejo grditi Slovence. Če bo padel po naključju kak kamenček iz strehe, in ravno kakemu liberalcu na klobuk, ali pa blizo njega na tla, hitro bo znamenje slovenske neotesanosti,

*) Gledi ilustracijo v 30 št. „Slov. Nar.“ v dopisu „čudne prikazni na ljublj. gimnaziji.“

njajo se vsi njegovi občutki; kako bi tema pripomogel k največi slavi, k najvišemu blagostanju je njegova najprva skrb, je glavni predmet vsega premišljevanja. To rodoljubje pa ne najdeš le pri omikanih, ono je ravno tako živo pri rokodelcu in pri prostem kmetu, tudi ta se ponosno spominja slavnih činov svojih mogočnih pradedov, in ta spomin je sveti zaklad, kterega si ne da oskruniti, in ga zvesto hrani v svojem srcu, da pojema iz njega nagon do enake potrpežljivosti, ko bi ga klicala domovina v trenutku nevarnosti. Ognjeni duh Hus-a in Žizke klije na novo pod pepelom, kterega je nesrečna bitva pri Beli gori navalila na Českí narod, stari českí lev se je sopeset zdramil in trese nejevoljno svoje mogočne grive. Naj bi ga preveč ne dražili tisti, ki imajo silo v rokah, utegnili bi jim spodleteti.

Epilog.

V pohlevni deželi „prokletih grabelj“ se je v kratki dobi vse spremenilo. Ni še tega teden dni, kar je policijska stranka ljubljanskega mesta zaradi „turnarskega boja“ divjala, kakor vstekla zver, — po časopisih vesoljnega sveta, kar ga je na tej strani Litave, blato kidala na Slovence, kidala ga z dvojno lopato na prvake slovenskega naroda, o kterem je ona sama trdila, da ga po Kranjskem celo ni. — Tedaj ni ga, pa je vendar tako strahovito grozen, da je bilo zaradi njega treba toliko blamaže, s kakoršno se ta stranka zdaj zasluzeno pokori! Gotovo, bili so viharni dnevi! Strašna nevihta je vila, grom je pokal in tudi treščilo je, samo da strela je bila — vodena!

Dunajska „Presse“ je visoko sedela na bojno osedlanem konji grmečega uvodnega člana, z ostro sulico v nemški roci, da bi jo krepko zasadila v strupeno osrčje slovenskega zmaja; dr. Turniček je s „promemorijo“ od hiše do hiše tekal, da so jo podpisavali trgovski pomočniki in učenci ter služabniki, in kakor je po tacev poti našel 305 vernih dnš, ki največ davka plačujejo, prijel je pod pazuhu Drehoherja in Derpina, pa so na perutih ognjenih kol naglo oddrdrali na Dunaj, v slavno cesarsko mesto, da bi od tam nazaj prijezdili na čelu strašne vojske pešcev, konjikov in topničarjev! — Parturiant montes, nascitur ridiculus mus! Nemški pregovor uči: Kdor je na škodi, naj ne skrbi za sramoto. In res, danes je v taborji iste policijske stranke, ktera je še včeraj vpila: Križaj ga! molk in strah, kakor v učilnici, kader čmerikavi učitelj z leskovo šibo ob mizo pritise, če mu je bospeta družina preširnih paglavcev preveč ropotala. Kader se golobje neskrbno sprehajajo ob mirnem jezeru, pa se lačni jastreb z bližnjega drevesa ne vrže na golobe, ampak v neizobraženi zmoti samo na golobjo podobo, ktero vidi v jezeru pod seboj, takrat siromak ves moker in bridko osramočen, ker se je blamiral, pobezne v nizko grmovje sosednjega trnja. Enako so nemškutarji klapoúho pomeknili nabrušene rozičke divje zlobe v polževo hišico svoje dvojne sramote.

Prva sramota je nemškutarje neusmiljeno udarila, ko je na Dunaji pred ministrom dr. Turničku mlinska voda usahnila, kader je bil sprožil vsa koleša v ropoten tečaj v Ljubljani skovanega govora, s kterim je hotel slovensko ime zbrisati iz avstrijske države. Druga, še bolj skeleča blamaža je, da dr. Turniček in tovariši pri ministrih niso našli poslušnih ušes, ampak sežnja dolge nosove. Mismo kristjani in dobrosrčno vočimo vsacemu svoje!

Zdanja vlada pač ni prijazna Slovanom; ali o državni ustavi, o državnih osnovnih zakonih vendar na svojo slavo nima tako policijskih misli, kakor pošteni ljubljanski svobodnjaki. Smeha vredno je bilo (tako pripoveduje od ust do ust razširjena govorica), kako debelo je gledal dr. Turniček in vsa njegova družba z dr. Klunom vred, ko minister Giskra, kakor bi vedel, kdo so tisti največ davka plačujoči podpisniki, poredno povpraša: „Gospóda moja! Kdo vas je sem poslal? Vi ne zastopate nobenega zakonitega društva, in vaše stopinje ne hodijo po ustavnem potu. Nam je dobro znano, kaj in kako se godi v Ljubljani. Avstrija ima ustavo, ktero tudi vi pripoznavate, in ktere se nam je trdno držati. Koliko dežel je v cesarstvu, po kterih živè razni na-

hitro ga bodo deli v „kroniko“. In tako bi navedel lahko sto enacih burklarjev, ki bodo vse ugodno gradivo za „kroniko“.

V kroniko bi bilo tudi treba zapisati, kar se godi zdaj po našem cislajtanskem mestu. Celó do nas prišlo je že honvedstvo, ktero išče podpore pri nas Slovencih. Potuje nek nabirac okoli, ter berači za honvedske zaloge, in daje vsakemu, ki plača najmanj 50 kr., kupreno in posrebrneno svetinjo z madjarskim grbom in madjarskim napisom: „A Buda Pesti koronázás emlékül 1867 Junius 8 án.“ Na drugi strani je dvojni križ ovenčan in okoli napis: „Honvéd emlék, az 1867 évi honvéd egyletek alakításának emlék zálogán.“ Vodi ga okoli po mestu stražnik mestne policije. Kako pridemo mi Cislajtanci do tega, da se pred oficijelnimi translajtanskimi berači nimamo mira? kako se more tirjati od nas Slovencev, da bi svoje krvavo zaslužene krajcarje izročali za nekdanje puntarje, ki so se ve da dandanes, ko je dualizem mogočen, bili le kraljevi deželni brambovi. Naj nas pustijo pri miru in naj ne slajšijo nevednih ljudi za teško zaslužene krajcarje. Za stradajoče brate Hrvatse se ni pustilo letos nabirati, zdaj pa naj bi dajal Slovenec svoje krajcarje oholemu Magjaru, kterega v vsej svoji mogočnosti ni sram beračiti pri Slovanih, ki še ne spadajo pod njegovo krono. Če so Honvedi res si pridobili take zasluge za magjarski narod, naj jih podpira, kolikor mu drago, nas naj pustijo pri miru, vsaj že tako dosti uživamo dobrot dualizma brez tega. Pa pustimo politiko, ktera ne spada dobro pod črto, akoravno so naše razmere take, da se je teško ogibati pri enem ali drugem vprašanji politikovanja, ki se nehoté pritakne, da človek ne vé kdaj. Poglejmo raje malo v okolico ljubljansko, ki je bila nekdanj tako mirna, kakor namreč pripoveduje nek vodeničen ljubljansk feuilleteonist, ki je to bral

rodje*); kaj torej hočete vi? Želite li bajonete v deželo? Ali jih nimate že zdaj dovolj? In če vam jih pošljemo, kaj bode potem? (Dr. Turniček et consortes molé.) Vidite, da temu vprašanju sami ne veste kaj odgovoriti? — Ko so na zadnje celo morali slišati sledeče strahovite besede: „tudi župan dr. Costa bode zopet sedel na svojem poprejšnem stolu, ker je sodba izrekla, da je nedolžen“ — takrat je največa groza obsla vse; toliko, da niso v znak popadali! Tega vendar ne! zakričè preplašeni; ali neusmiljeni minister jim odgovori: „česa vam se je bati? Kaj nimate večine v mestnem odboru?“

Po tem zgodovinskem razgovoru ljubljanski poslanci zopet pomizno zgamejo svojo 20 pól obširno „promemorijo“, in ž njo pod pazuhu ter pod okriljem dr. Kluna odlezejo potri. — Brez bojnih topov se natihoma prikrađujo nazaj v domovino „prokletih grabelj“. Ni jih z gromovitim streljanjem sprejela ne „Laibacherica“, ne „Triesterica“, ne „Tagespost“; samo na južnem kolodvoru jim je „Presse“ pred odhodom milosrčno sprožila s solznimi lažmi nabit star možnarček, — potem je umolknilo tudi njeno streljanje.

Ali se ni zdaj sijajno odgrnilo, koliko svobodoljubja imajo ti izobraženi trgovci nemške kulture, ki se vedno imenujejo liberalce? Ali ni vsemu svetu do nazega odkrito, koliko potrpnosti imajo ti plemeniti toleranti? Na vse kriplje se potezajo za Žide, kterim ni nobene krivice; na ves glas kričè za blage Turke, pred kterimi bi celó Dunaj bil strepetal, da ga ni Slovan iztrgal iz njihovih nohtov: Zato pa, če se prikaže Slovan, hvaležni zarohne, da naše južno pleme nikdar ne sme priti izpod turške krvave sile; če se oglasimo Slovenci, grde in črnijo, tlačijo in terò nas, ki smo starosedniki na tej zemlji, ktero so naši očetje pridobili, obdelali in otéli s svojo krvjo, ž njo vred branèč vsó izobraženo Evropo! V našo deželo so zdaj nemškutarji in od drugod prišedši Nemci hoteli postaviti vojaško vlado, da bi se potolažila razkačenost, ktero vedno samo oni netijo; iz te dežele hote nas izpukati do zadnje bilke, iztrebiti do poslednje trohe! Predno se to zgodi, odteče še nekoliko Save in Drave!

Dopisi.

V Ljubljani 11. junija. —o— „Laibacherica“ je včeraj oporekla svojo bridko tožbo, ktero jej je bil zaradi „živja“ razkačeni gimnazijski profesor Heinrich podal o ponočnem hrupu v Gradišči. Zvedela je naposled, da se je res praznovalo ženitovanje. Če tudi o tej priliki „Laibacherica“ g. Guttmanu ni hotela stopiti na prste, nego celó zaslanjala ga je zaradi mestne policije, vendar gosp. Guttman včeraj na zadnji strani tega časopisa gostilničarjem v glasu trdnjavskega poveljnika razglša oster ukaz, kako in komu se ina po noči vino in pivo točiti. O gosp. Guttmanu se do zdaj niso mogli pritožiti ne gostje ne gostilničarji, in vendar je tudi Guttman skrbel za potrební red po noči. Smešno je torej, kako nekteri precej, ako le senca strupene „Laibacherice“ mimo njih gre, začno trepetati, kakor bi mimo njih šla senca same grenke smrti.

Časopisi, ki Slovencem nikakor niso prijazni, že očitno govore, da župan dr. Costa zopet stopi na svoje poprejšnje mesto; ali o tem ne zine nobeden, kaj je dr. Turniček na Dunaji opravil. Iz gotovih ust nam je za trdno znano, da so se res blamirali, poslanci ljubljanskih, največ davka plačujočih meščanov, ter da so vsi njih naponi brez vspeha ostali.

Potres okolo Kríma se vedno še ponavlja.

Iz Ljubljane 10. junija. A. (Potrjena razsodba v „sokolo vski pravdi“*) Upanje, da bode viša sodnija v Gradcu spremenila in olajšala razsodbo tukajšnje sodnije v znani pravdi zoper nektere člene razpuščenega društva „Južni Sokol“ se ni spolnila. Te dni so dobili dotični gospodje razsodbo s potrjenjem graške nadsodnije v roke, kjer je izrečeno, da se imajo že 25—27 t. m. podati v zapor. Uložili so ali bodo še uložili obsojené prošnjo do najviše sodnije na Dunaji, naj ona blagovoli izvanredno pregledati vse akte ter izreči svoje mnenje. Ko se konečno reši ta stvar, bode vsaj enkrat že konec te neprijetne razprave, ktere protivniki naši ne morejo nehati prežvekatí. Naj se že izteče tako ali tako, ljubo bode gotovo vsakemu, da se stvar pozabi, ki je po nepotrebnem budila skoraj celo leto

*) Po Kranjskem živè razen Kočvarjev sami Slovenci.

Vred.

pri nekem francoskem pisatelji. Kako drugačna je zdaj, ko nemški turnarji ne morejo več nje krasote občudovati, da ne bi dobili kak neprijeten komentar, ako ga iščejo. Da, pač je bilo še prijetno, ko se niso kmečki fantje nič vedeli o Slovencih, in so k večjemu vsacega škrica napadli, ko zdaj vsaj Slovenca pusté mirno svojo pot iti. Takrat bi se bil vodeničen feuilleteonist še varno sprehajal okoli, dandanes bi moral reči, da je Slovenec in ostane raje doma. Vsak mesec enkrat ali še bolj na redko pa si da puščati in narediti vodén feuilleteon, v kterem priporoča konečno tega ali onega ljubljanskredga krojača ali modista, ter si misli finis coronat opus. Da mu véasih pride tudi manj ali več žolca vmés, nič ne dé, to mu dé tem bolje, in potem mu po navadi ni treba dalje časa puščati, ker se mu voda bolj počasi nabira in gatakó ne nadleguje. Čudno daje videti, kakor da bi bilv zadnjem času nekam bolj zdrav, če ni nastopila morebiti pri njem namestu vodenice suša, ki le še prav po redkem kako kapljico vode na dan spravití da? Naj si bode kakor hoče, toliko vemo, da z vsó vodo ne bode napravil povodni, še manj pa s žolcem, kterega je že tolikrat razlival, da ne vemo, ali ga ima še kaj ali ne.

A. L.—č.

Še nekaj besed zastran „Slovenskega Glasnika“.

Na zadnji strani poslednjega lista Glasnikovega je brati naznanilo, ktero je celemu narodu slovenskemu v sramoto. E dini naš lepoznavski list je nehal izhajati, ker med poldrugim milijonom Slovencev ni mogel toliko naročnikov najti, da bi se održal, in še izmed teh, ktere je imel, mnogi mu niso zaostankov plačati hoteli!! Nekteri se bo začudil in vprašal, je li to mogoče?! Slovenci, ako med nami takih, ki bi čutili potrebo lepoznavskega

oliko krika in hrupa, ter bila nasprotnikom tako željena vođa na njih umani mlin.

Iz Ljubljane, 10. junija. — Te dni je na dunajski cesti kmalu nad Ljubljano v mraku nekdo sirovo zarežal na dva znana ljubljanska nemškutarja, in pred šolami je o polдне od nekod iz hudobne roke, kakor piše „Laibacherica“, priletel kamen, ko je mimo šel neki drug srdit slovensk nasprotnik. Dalje se je vso noč plesalo, pilo in glasno prepevalo, celo „živio“ klicalo v neki krčmi v Gradišči, ki slišimo, da je imela za vso noč dovolitev, ker se je v njej praznovala ženitnina. Ali nasproti krčme prebiva nemškutar, ki ni mogel spati, menda posebno zato ne, ker je slišal prekleto besedo „živio“. Pisal je torej v „Laibacherico“, ter po stari navadi svojega rodu brzo poklical policijo na pomoč. Zamorca omivaj, kolikor hočeš; vendar ti ostane črn zamorec. Dunaj se poganja za to, da bi se javni prostori vso noč ne zaprlj, a naši svobodnjaki bi radi, kakor kaže, precej ob deseti uri videli vse ljubljanske krčme zapahne. Mi ponočnih hrupov, ktere puščamo tistim, ki imajo nanje paziti, nikakor ne zagovarjamo; ali gotovo je, da bi „Laibacherica“ bila pene tiščala od gnejeva in strupenega obrekovanja, ako bi se bilo to zgodilo pod županstvom dr. Coste, zdaj pa zaradi tega ponočnega hrupa prijateljski zagovarja mestno policijo, samo zato, da po stari navadi more zopet denunciirati, rekoč, da vzroke vseh teh reči je treba drugod iskati! — Kje? — Kdor ne ugame, dobode v lepem zvezku v dar en cel tak tečaj zadnja leta izdane „Laibacherice“, v katerem ni besedice obrekovanja, krivičenja in denunciacije.

Pravda zaradi ponočnega hrupa lansko poletje na velicem trgu je menda vendar tako iztekla, da je razen g. Križnja vsem potrjena sodba prve instance, in še v zadnji tretjini tega mesca bode obsojencem iti v zapor! Čudno je pa vendar, da toliko časa po „Laibacheričnem“ oznanilu te reči niti obsojenci niso na tanko vedeli.

Iz Borovnice 8. junia. R. (Kako v Trstu §. 19 in enakopravnost spoštujajo.) Pretečene dni je nam došla pogodba o rejenju v roke, ktero čitaje nismo vedeli, ali bi se jezili ali smejali. Glasi se od besede do besede takole: Pogodba o rejenju, sklenjena med oskerbnitvam sirotišnice v Trstu in med zakonskimi Georg und Maria J. zastran sirotčeta Topolouc Maria.

Ker so gori imenovani zakonski s farskim spričevalam potrjenim od okrajne oblasti v Laibach dne 6/2 1868 št. kakor gre skazali, de imajo dovolj premoženja in živeža, izrediti najdenca, in de so poštenega zadržanja: se pričujoči dojici obengnant, postavbe mittl. obraza runde, las fait., nosa mittl. ust prop., brade mittl., barvitosti propert. z vidljivimi znamnji — ki spada pod okrožno vlado v Maria. okrajno glavarstvo Laibach v farno Graundorf in je rojena v Pakev h. št. 22 izročil (preda) med sledečemi dolžnostmi zgoraj imenovane sirotče obengnanten Gindling spola weiblich rojena 31. Zanner izpostavljena dne 31. in keršena dne 31. Zanner zaznamvana s številko zapisnika 45. z natorskimi znamnji — in s temi obrastlikami vcepljenih koz 4 na roki linta zgoraj.

V Trstu dne 21. April 1868.

Od vodstva sirotišnice

podpisan J. J. Stuetzreter deš vodja
J. J. Oskrbnik in J. J. Nadglednik.

Radi bi vedeli, čemu se za take natisnjene obrazce denar trosi, ako se v tujem nam nerazumljivem jeziku izpolnjujejo. Ali se ne pravi to iz nas poštenih Slovencev očitno in celo pismeno norčevati se?

Kako dolgo še bodedo beračili za nam podano enakopravnost našega lepega jezika? Je li morebiti za nas Slovence že zadosti, da §. 19. samo na potrpežljivem papirju stoji?

Iz Peterburga. Nabiranje denarjev pri Cesarjevići — nasledniku za lačne, je doseglo milijon r. s.; s tem je plačano žito, ki je bilo nakupljeno, da se razdeli med potrebne. Odbor, ki se je pod načelnitvom Cesarjevića — naslednika vstanovil za podporo taci, ki lakoto trpé, je po temtatem dosegel, kar je bil njegov namen.

Lakota je huda stvar, pa za nas bi imela morebiti toliko dobrih nasledkov, da bomo lahko pozabili nadloge, ki nam jih je prizadela.

časnika, in bi hoteli si ga naročiti, ni toliko, kolikor bi jih trebalo, da se listič, ki na leto ne velja več ko 3 gl., obdrži — onda rajši vse naše slovenstvo pošljimo rakom žvižgat in ribam gost, in udajmo se nemčevalnim namenom naših sosedov; bolje bo, ko da bi se še dalje s svojo revščino bahali.

Pa poglejmo si to reč malo bolj na tenko.

Res je, naši časi so nemirni, vsakega bolj novine zanimajo, kakor kaj družega in tudi pisateljem manjka za spisavanje lepoznanjskih reči potrebnj mir. Okoliščine so tedaj političnemu časniku bolj ugodne, kakor lepoznanškemu. Drugič moramo pomisliti, da čitalnice jako jemljejo listom na ročnikov.

Marsikteri bi si si kak list naročil, pa, ker ga lahko bere v čitalnici, to opusti. Pa to ni prav. Pomisliti moramo, da nas je Slovencev malo, da se imamo vedno s tujstvom hudo boriti, da nam tedaj ne bode mogoče brez posebnega prizadevanja, — kar bi morebiti kteremu drugemu v ugodnejših okoliščinah živečemu narodu mogoče bilo — našo reč vzdržati in ukrepiti. Sama od sebe se nam ne bo razvela narodnost, treba je žrtv; ako ne bomo truda in denarjev žrtvovali, ne bomo nikdar nič imeli. To naj pomislijo vsi tisti, ki pravijo, da so rodoljubi, in potem naj po svoji moči pomorejo; če pa nečejo pomoči, naj se ne dajo več rodoljube zmerjati.

Mnogo je tudi takih med nami, ki mislijo: „koliko mi more še sedaj vrednega lepoznanškega blaga ponuditi slovensk časnik? rajši si poiščem izvrstnejšega pri kakem omikanem narodu, ki ga ima v obilici.“ Ti ljudje so ošabneži in vrh tega niso pravi Slovenci. Res je, kar naša literatura ima, ne more zadostovati izobražencu, moramo si tedaj še pri izobražnejšem narodu potrebne dušne hrane iskati. Res je pa tudi, da se je pri nas že ne-

Pri nas je navada, da občine shranjujejo žita za leto naprej, da bi se imelo od česar živeti, ako huda letina nastane. Pa take letine že dolgo ni bilo — izim v Finlandiji —, in začeli so se občinski hrami zanemarjati. Neka postava, ki jo imamo o tem, ne zadostuje več sedanjim potrebam. Zdaj vidimo, kje nas čevelj tišči, in vsakteri pripoznava, da je treba to postavo prenarediti.

Pa to ni vse. Nekdo je nasvetoval, da naj se napravi žitna banka za celo Rusijo. Ta banka bi bila pri nas za žito to, kar je velika londonska banka za denar v Angliji. Londonska banka pazi na to, da preveč denarja mrtvega ne obleži, in pa na to, da se ga preveč iz Anglije ne raznese, kedar ga drugodi hudo pomanjkuje; o tem primerleji povikšuje obresti. Anglija ima naj več denarja, Rusija naj več žita. Cena denarja (escompte) se ravna do malega po vseh borsah po zapovedih angležke banke, cenj žita bi zapovedovala ruska žitna banka, ki bi bila kaj koristna za Rusijo, ako se osnuje, kakor je nasvetovano — namreč da bi o dobrih letinah žita nakupovala po taci cenah, da bi zemljedelec shajati mogel, ne pa tako, da bi se mu stroški in trud ne splačevali, kakor se zdaj po nekterih krajih pogosto pripetf. Tako bi kmetovalec zmirom rad mnogo žita sejal. A kedar bi tu in tam slaba letina nastala, bi se gledalo, da se preveč žita na ptuje ne odpelje, in cene preveč ne podražé, kakor se je lani godilo po nekterih krajih. Na to paziti bo toliko potrebnejše, ker se bo žita po zgotovljenji železnice vedno več izvaževalo. Sicer pa se ta banka še le potem dá popolnoma osnovati, kedar bodo železnice celo Rusijo prepregale. Še le takrat bi se vsa njena moč in ime-nitost pokazala.

Novice, ki nam iz stepe dohajajo, so enoglasne o tem, da žita letos kaj dobro kažejo; pogost, pohleven in gorek dež, ki ga imajo v južni Rusiji, se steki kaj prilaga. Žita pa je toliko vsejanega, kakor še nikdar ne.

Protivniki osvobodjenja kmetov se pri nas še niso pomirili. Vse, kar se na Ruskem slabega zgodi in ne zgodi, je v očeh teh ljudi osvobodjenje kmetov krivo. Pravijo, da kmet zdaj ne dela, da se bolj in bolj revščina širi med prostim ljudstvom in da je to osvobodjenje tudi letošnjo lakoto zakrivilo. Kar se lakote tiče, bi vprašali te trobevalce, kdo je na Pruskem in drugod lakoto zakrivil? Gledé revščine pa jih je zavrnilo naše „ekonomičko društvo“, ki je razposlalo po celi Rusiji učenjake, da pozvejo natanjko, kake nasledke ima osvobodjenje pri kmetih. Poročila, ki jih je društvo o tem dobilo, z enim glasom trdè, da se stanje prostega naroda očividno boljša. Blaga za praznično obleko za prostega človeka — „krasni tovar“ — se od leta do leta več prodá; po izbali je „lučina“ zginila do malega, in sveča na njeno mesto stopila. Še bolj glasno številke govore, ki jih razglasuje vlada o plačevanji odškodovanja, ki ga odrajtujejo kmetje za zemljišča, ki so jih o osvobodjenji od plemičev v last dobili. Po zadnjem razkazu so lanskega leta kmetje 2 1/2 milijona r. s. že za leto 1868 naprej plačali, tedaj toliko več, kakor so plačati imeli. Toda blagostanje kmeta se bo še le takrat do dobrega začelo povzdigovati, kedar bo plačila za odškodovanje konec.

Med ruskimi časopisi, ki grajajo osvobodjenje kmetov in vse reforme sploh, ki imajo narodno ali pa demokratično smisel, v prvi vrsti stoji „Vjest“; ta časopis je organ nemško-dvorne stranke; a njegov „alter ego“ v zapadni Evropi „Revue des deux Mondes“, ki v Parizu izhaja, in se od nekterih ljudi za prvi politični časnik celega sveta šteje. „Revue des deux Mondes“ ima navado posebno našega vojnege ministra Miljutina napadati, o katerem pravi, da je rusko vojsko podomokratil. Se vé da je to veliki greh v očeh publega zapadnega liberalizma, kteremu naša „Vjest“ velja za borilca za napredek in izobraževanje na Ruskem. „Revue des deux Mondes“ je priobčila znani gnjusni stavek Poljaka Klaczka o naših slovanskih gostih lanskega leta, in ni dolgo tega, je prinesla spis o naših socijalnih zadevah, v katerem o naših „nihilistih“ svakojake bléde — o tistih „nihilistih“, ki so v vedno bolj širjajočem se splošnem narodnem gibanji skoraj že zginili; stare kvante za novo modrost prodaja in kvante, ki smo že pred dvema letoma skoraj z istimi besedami v zapadnih časopisih brali. „Vjest“ in njeni zapadni privrženci zagovarjajo ob enem vse, kar okrepčevanje ruske države zavira — zagovarjajo poljski in nemški antagonizem. V baltičkih provincijah hočejo, da bi vedno nadvladavalo nemško plemstvo, v Litvi, Kongresovski, Rolhiniji, Podoliji in Ukraini pa poljska šljahta. Poljsko šljahto zdaj naj bolj peče — bolj ko odpravljenje

kaj — kolikor toliko — slovenske omike razevelo. Kdor svojega duha n polih tudi s to domačo omiko, ampak le s tujo, in domačega jezika toliko da ni pozabil, se li sme tak človek prav za prav za izobraženega Slovence šteti? — Mislimo da ne. — Tega, kar imamo, če je tudi zdaj še le malo, s zvesto ljubeznijo se oklenimo, in namesto da bi ošabno gledali na ubožnost naše omike, rajši pomozimo, da se bo spremenila v obilnost in izvrstnost. Če bomo pa prepričani da nam je treba lepoznanške dušne hrane ne samo zato, da bo im e, da se bo reklo: „Slovenci imajo tudi nekaj lepoznanške literature“ ampak tudi zato, ker nam je potreba take hrane povživati, — če bomo to sprevideli, bomo na vso moč podpirali „Cvetje“ in „Glasnik“, edina vira lepoznanške dušne hrane, in oprali bomo sramoto, ki stoji zapisana na zadnji strani poslednjega Glasnikovega lista našim vnukom v spomin, da bodo imeli kaj premišljevatj o mlāčnosti svojih „rodoljubnih“ prednikov!

Slovenci, čast našega naroda zahteva, da se nam ne pretрга izdava „Sl. Glasnika“, naj se nam ne oponaša, da še enega edinega lepoznanškega lista vzdržati ne moremo. Zatorej, rodoljubje, vi ki v resnici ljubite svoj narod, začnite po vseh krajih slovenstva nabirati naročnike za Glasnik, in pošljite naročnino, g. Janežiču, za kterega smo prepričani, da bo še dalje hotel svoj trud žrtovati domoljubni reči, ako se toliko denarja nabere, da bo mogel brez lastne škode nadaljevati izdavo. Vi pa, bogati rodoljubi slovenski, pred vsemi pokazite, da naša domača reč lahko cvete, da ji ni treba hirati, ako le vsi hočejo, kteri kaj pomoči morejo.

Da ne bi bile te besede glas upijočega v puščavi! U to ime Bog pomozil!

Poljskega kraljestva — vpeljane sodniških reform v Kongresovni. V téh reformah vidi spodkopavanje zadnjega stebra svoje moči in važnosti, in svoje upliva na prosti narod. Gorje nam! kriči šljahta — kedar bodo vpeljane te reforme, se bomo morali podvreči razsodbam prostega „mirnega posrednika“, ki si ga bo ljudstvo samo volilo. Res, poljska šljahta ima dovolj vzrokov britke solze točiti o „zguljenem raji“. Koliko se je spreobrnilo od leta 1863! šljahti na škodo, prostemu narodu na korist. Le pomislite! Pred, ko je na Ruskem birokracija vladala, so bile tri četrti vseh ruskih uradnikov poljski šljahtiči. Ni ga bilo skoraj urada v celi prostrani Rusiji, da bi poljski šljahtič v njem ne tičal. Kakošno moč je to polski šljahti pri nas dajalo, si vsak lahko misli. Ona ni imela samo naj važnejših reči v rokah, ni samo ruski narod drla, kakor je sama hotela, ampak je naj več k temu pripomogavala, da je rusko imé črnilo se po celem svetu. Ni prazna stvar, kar se je o ruski birokraciji pisarilo in pripovedovalo, toda ruski birokrati — so bili Poljaki. To se bo marsikomu čudno in neverjetno zdelo, pa vendar je taka. (Konec prihod.)

Politični razgled.

Zbornica poslancev je potrdila osnovo postave zavoljo sprememb nekaterih dačnih podpisov pri konkurznem obravnavanju. Narodno-gospodarski odbor poroča o železnici iz Ljubljane v Trbiž. Klun in Toman pripovedata, naj se železnica dovoli, Lohninger jo odbija. Beust pravi, da sicer ne vé, ali je železnica potrebna ali ne, vendar jo priporoča iz političnih obzir. Ker se mora Slovincem nekaj zato dovoliti, da so prišli v državni zbor. Pri tej priliki je izrekel, da ni resnična pravljica, ki mu na jezik poklada besede, da hoče on Slovane na steno pritisniti. Železnica se je dovolila in nasvet sprejel, naj se vladi zakrti, da pospeši dodelovanje železnice iz Beljaka v Trbiž, da se bo mogla ob jednem z ono iz Ljubljane v Trbiž prometu izročiti. V prihodnjem listu bomo to politično važno obravnavanje obširnije opisali.

Minister Brestel naznanja, da so dobile postave o protipazbi državnega dolga najviše potrdilo, in prosi, naj se brž ko brž voli dotična komisija.

Na dalje se je sprejel nasvet poslanca Jesernika: Vladi se zakrti, naj nemudoma izdela in izroči predlog, kako naj bi se zvezale železnice strinja-joče se v Beljaku z gorénjo Italijo in adrijskim morjem po potezah, kakoršnih zahteva kupčija in obrtnija.

Ustavni odbor je sklenil: Odbor ima v pretres vzeti osnove postave o novačenju, a o njej potem drž. zboru se le tedaj poročati, kedar bo ogrsko ministerstvo enaki predlog drž. zboru izročilo, minister deželne brambe pa naj se nujno prosi prizadevati si, da bo ogerski dotični predlog isti s cislajtanskim.

Pripoveduje se o važnih spremembah v najviših službah državnega vojnega ministerstva, kakor tudi med služečimi generali v armadi.

Nek vladni list vé pripovedovati, da se bo izročil deželnim zborom po 101 predlog. Zasedanje deželnih zborov se toraj ne more dalje odlagati, ker je skrajni čas, da se napravijo deželni proračuni. Največ teh predlogov je izdelal dr. Giskra.

Prince Napoleon pozna svoje ljudi in se je dunajskemu časnikarstvu zelo prikupil, ker je pohvalil ogerske in nemške liberalce, Čehe pa je ostro obsodil zavolj njihovih obéeslovanskih namer.

Deželni odbor praški je sklenil prošnje zavoljo neprodaje državnih posestev vladi izročiti in jih sam v toliko podpirati, naj bi se pri prodajah vsaj na potrebe gospodarstva in zatoraj posebni gozdi celo ne prodali, ali vsaj pod pogoji, ki bi bili gospodarstvu v prid.

„Polit.“ se piše iz Pešte: Publa je zmotnjava, misliti, da ima ogerska levica kaj več sočutja do narodnih prizadevanj na Českem ali narodov ogrskih. V tej zadevi se ne loči stranka od stranke ne za las. Ogrivedo, da bi federalizem toliko bil, kakor vničenje njihovega nadvladanja, in ker čutijo, da je njihovo nadvladanje v naj oži zvezi z obstankom njihove narodnosti, je celo naravno, da jih je federalizma strah in groza. Čehi toraj ne smejo ne le nikakoršne podpore, ampak najsrdečje nasprotovanje od Ogroja pričakovati.

V oslavo rojstnega dne češkega zgodovinarja dr. Palackega bodo po vsem Českem poprejšnji večer veseli kresi goreli. Mnogozasluzni narodni voditelj bo dobil tudi iz Ruske znamenj spoštovanja in ga misli posebno peterburško vseučilišče z neko nepričakovano častjo razveseliti.

O prepiru, ali se kant napravi s 20 ali se le s 25% obrestnim znižanjem pravi „K. Z.“: Ta prepir nas spominja na vprašanje, koliko las mora človek na glavi imeti, da se ga sme plešča imenovati.

Vladajočega knjeza srbskega so 10. junija ob 5 popoldne, ko se je v topčiderskem goji sprehajal, 3 zločinci napadli in s revolvaj vstrelili. V Belemgradu je grozovito raznemirjenje.

Severno-nemški državni zbor v Berlinu je sprejel tudi po vladinem od poslancev podpirani nasvet Friedenthalov, naj se v Pešti ustanovi zvezni konsulat.

Iz anglijskega Prestona se poroča o krvavem tepeži med protestanti in irskimi katoličani.

Kmečki nemiri v Franciji (Charante), ki so se vneli zavoljo desetine in so posebno proti duhovščini obrnjeni, ne prenehajo in moralo bo priti vojaštvo na pomoč, ker se je bati, da bi se nemir ne razširil po vseh sosednjih okrajnah.

Na Bulgarskem bolj in bolj kipi. Od vseh strani dohajajo glasovi o upornih četah in videti je, da bi se znal zdaj primeriti vseobči punt.

Rumunski knjez se pripravlja na pot in misli obiskati vse evropske dvorove. Namen njegovega potovanja je do zdaj še tajnost.

Razne novice.

Pred deželno sodnijo v Opavi se je 8. t. m. obravnavala pravda proti 64 letnemu župniku g. Francu Tenti zavoljo pregreška šuntanja proti državnemu zboru (§. 300 k. z.) in zavoljo prestopka razširjevanja krivih in vnemirjočih glasov (§. 308 k. z.) Predmet tožbe je bila pridiga od 26. oktobra preteklega leta, v kateri je starček govoril za konkordat. Sodnija ga je obsodila na 8 dni domačega zapor.

Po brzojavni poti iz Insbruka se je 5. t. m. zdaj že 3. pograbil list „Trentino“ od 4. t. m.; list bo odsihmal izhajal pod naslovom: „Il nuovo Trentino“.

Po vsem Českem se snujejo skupščine, ktere vlada dosledno prepoveduje — vse Kraft der Verfassung.

„Triglav“ piše, da je dr. Vončina se odpovedal odborstvu in blagajništvu zgodovinskega društva, po takem je to društvo brez protektorja in ravnatelja, manjkata mu tudi 2 odbornika in blagajnik — prav za prav životari to društvo brez svojih lastnih mesečnih zborov, brez letnega zbora, tudi je zaostalo z izdajanjem svojih tiskanih sporočil.

Javne dražbe 17. junija.

Krajusko: II. izv. d. pos. Ivana Hluparja zem. kn. fol. 59 tom. VI. Arnod pri okr. ur. v Černemblu zar. 63 gl. 39 n. c. 1500.

Štajersko: I. izv. d. pos. Kašparja in Krastine Kokot urb. št. 184 dom. 170 in 284 ad Reifenstein pri okr. ur. v Celji 2668 gl.

18. junija.

Štajersko: II. izv. d. pos. Štef. in Katarine Einfalt gor. št. 91 ad Gonobita. pri okr. ur. v Konjicah zar. 32 gl. 69 n. cena 1970 gl.

Koroško: III. izv. d. Lipičeve obče Kocovo pos. pri okr. ur. v Rožku zar. 315 gl.

19. junija.

Krajusko: II. izv. d. Bučarovo pos. pop. št. 277 pri okr. ur. v Novomestu; cena 6500 gl.

II. izv. d. premakljine Jož. Plantariča v Mokronogu.

I. izv. d. pos. Marjete Žgur št. 36 v Gradisi pri okr. ur. v Ipavi zar. 261 gl 45 n. cena 445 gl.

I. izv. d. pos. Treze Dragolič v Cirknici št. 210 zar. 6 gl. 61 1/2 n. c. 100 gl. pri okr. ur. e Planini.

I. izv. d. pos. Ferd. Doktoriča ekst. št. 511, 512, 820 Stgd. Mötting pri okr. ur. v Metliki zar. 80 gl. c. 770 gl.

I. izv. d. pos. Jurja Šajna urb. št. 9 1/2 Steinberg pri okr. ur. v Bistrici zar. 30 gl. 16 n. cena 600 gl.

II. izv. d. pos. Ivana Cigale-ta št. 16 v Zadlogn o. u. Idrija.

I. izv. d. pos. Ant. Zakrajška rkf. št. 21 Haasberg pri okr. ur. v Planini zar. 126 gl. c. 1300 gl.

III. izv. d. p. Jakoba Nelea iz Vrhnike pri okr. ur. v Laščah zar. 105 gl. c. 1384 gl. I. izv. d. pos. Franca in Mat. Kočevarja urb. št. 159 ad Haasberg in urb. št. 6 ad Neubabenfeld pri okr. ur. v Laščah zar. 51 gl. 69 n. c. 48, 40 in 20 gl.

I. izv. d. pos. Neže König v Kunčah h. št. 2 pri o. ur. v Žizembergu zar. 144 gl. 90 n. c. 846 gl.

Štajersko: II. izv. d. zemlišča parc. 705 Urše Zajc pri okr. ur. v Soštanj zar. 500 gl. cena 414 gl., tudi pod ceno.

I. izv. d. pos. gr. Eglantine Sekol roj. Lažanske g. št. 798 777 ad Rizelj, urb. št. 151, 153 1/2 g. št. 31, 36, 43, 50 ad Kozje urb. št. 94 1/4, 96 1/4 g. št. 197 in 203 ad Kozje pri okr. ur. v Kozjem zar. 4069 gl. 82 1/2 n. skupna cena 5015 gl.

I. izv. d. pos. Jurja Stuheca urb. št. 122 ad St. Marxen pri okr. ur. v Ormuži zar. 184 gl. 80 n. cena 2020 gl.

Koroško: II. izv. d. p. Tomaža Burjaka zem. kn. tom. XXXIV. fol. 7 urb. št. 7 v Mokulji pri okr. ur. v Pliberku zar. 137 gl. 21 1/4 n. cena 1700 gl.

II. izv. d. Ramuševu pos. pri Jeleni zem. kn. fol. 38 Waisenberg pri okr. ur. v Velkovicu zar. 67 gl. 5 n. cena 3062 gl. 65 n.

Listnica vredništva.

Gospodu E. Terpinu, „v imenu ljubljanskih meščanov, ki so vladi „promemorijo“ podali!“ Oziraje se na tiskarno postavo tirjate, da prekličemo, „kar je zastraženo zadržaja „promemorije“ v prvem sestavku v listu 27. od 1. junija t. l. na 2. strani in potem tudi v obojih izvirnih dopisih iz Ljubljane od 31. maja v „Slov. Nar.“ o tej reči natisneno. Ko bi bili Vi postavo od 27. dec. 1862 **brali**, a ne se samo na njo ozirali, videli bi bili, da Vam §. 19 tiste postave nikjer ne daje pravice, vredniku ordinirati, naj cele strani in sestavke „in Bausch und Bogen“ od konca do kraja prekliče. §. 19. govori od djanskih popravkov (thatsiehlische Berichtigungen), kateri so Vam menda vsi v peresu ostali, ktere pa, če jih kedaj iz peresa iztresete, adresirajte na organ Vaše stranke, na staro „Presse“, ki je Vaše krasno, tudi v ministerskih krogih po naše kritikovano početje svetu ovadila. Kedar se dokopljete do **djanskih popravkov**, potem pa še tole pomislite: Na postavo se sme sklicavati, kdor ima sam postavno existenco. Dokler ne dokažete, da smejo ljubljanski meščani, ki so promemorijo vladi podali, **legalno zborovati, sklepati in pooblašati**, dokler nam ne dokažete, da ste od legalnega zbora „ljubljanjskih itd.“ Vi dobili legalno **pooblastilo**, toliko časa Vam manjka **postavne podlage** govoriti v čegar družega imenu, nego v svojem lastnem; toliko časa so „ljubljanjski meščani, ki so vladi promemorijo podali“ in njihovi mandatari „dunkle Existenzen“, ki se zastonj na tiskarno postavo „ozirajo“ in ravno tako zastonj od nas preklicov tirjate. Dvorna in državna tiskarnica je izdala prav po ceni (40 kr.) ročne knjžice o temeljnih državnih zakonih, med katerimi se nahaja tudi postavna o „dovoljenem“ zborovanju. To slednjo Vam v poduk svetujemo. Če bi knjžice ne imeli pri rokah, radi Vam postržemo z jednim iztisom, kakor tudi s tiskarno postavo od 27. dec. 1862, ker vemo, kako trnjevo in težavno je ja vno življenje posebno s početka, dokler se mu človek ne privadi! — Gosp. Ščinkovec v Tr.: Sr. g. bodi! Čez nedeljo pismo!

Dunajska borza od 12. junija.

5% metalike 57 fl. 30 kr.	Kreditne akcije 186 fl. 80 kr.
5% metalike z obresti v maju in nov. 53 fl. 50	London 116 fl. 25 kr.
5% narod. posojilo 63 fl. 60 kr.	Srebro 113 fl. 65 kr.
1860 drž. posojilo 83 fl. 20 kr.	Cekini 5 fl. 54 kr.
Akcije narod. banke 70 fl. 70 kr.	

Loterijske srečke 10. junija.

Iz Trsta: 45 34 22 49 90.